

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. VIII. Mortificationem non esse odium, sed non solum animæ, verum etiam corporis verum amorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

signationem, quanta in Societate requiritur, acquirendam. Hinc tam in mortificatione Pater noster persistebat, volens vt ea exerceamus & fundemus, & id totum omnium studium sit.

CAPVT VIII.

Mortificationem non esse odium, sed non solum anime, verum etiam corporis verum amorem.

Quando quidem dictum, & Sancti docent Sacris Euangeliis congruenter nos nos ipsos odio habere debere, idemque durum & naturæ nostræ repugnans videtur, vt aemo turbetur hoc audiens, ne inde occasionem caperet animo cadendi & se non mortificandi, aperimus hic, hic non esse odium nec horrorem, quo nobis male volumus, sed verum non solum animi, sed etiam corporis amorem: sed potius contra, non se mortificare est vere se odisse & non horrere solum animam, sed etiam corpus. Dicit S. Augustinus super illa Apostoli: Spiritus concupiscit aduersus carnem: Absit fratres mei, absit vt Spiritus concupiscendo contra carnem oderit carnem. Quid ergo ibi odit? Vitra carnis odit, prudentiam carnis odit, contentionem mortis odit. Non odit ergo carnem, sed potius diligit eam mortificando & resistendo. Medicus enim non ægotum sed morbum odit, & cum illo pugnat, sed potius amat ægotum. Idque clare demonstratur: nam aliquem amare est ei bene velle, vt dicit Philosophus, & illum odisse est ei malum imprecare. Qui ergo hoc agit, vt corpus mortificet, & ei appetitus & inordinatos affectus subtrahat, in eo totus est, vt maximum illi & summum bonum pareat, videlicet æternam quietem & gloriam, sicque suum erga id verum amorem indicat: Sed qui non agit, vt id mortificet, sed illud prauas propensiones, & appetitus sequi permittit, parat ipsi maximum malum, quod ei accidere potest, id est, infernum

semper duraturum, ideoque hic vere corpus suum odit. Hinc Propheta: Qui diligit iniquitatem, odit animam suam. quia æternum ipsi procurat infernum. Eandem ob causam dicit Augustin. potest dici, quod etiam corpus oderit, illi enim idem malum accessit. Hincque est quod Theologi dicunt iustos & bonos se inuicem plus amare quam peccatores & malos, non solum quantum ad animam, sed etiam ad corpus; ipsi enim exoptant verum bonum, quæ est æterna felicitas, cuius etiam corpus suo modo particeps esse debet. Addit D. Thomas ob eandem rationem, quod iustus corpus suum amet, non quocumque amore, sed caritatis amore, qui est præcipuus & maximus amor.

Hoc duorum ægotorum exemplo clare patet, quorum alter edit & bibit, quod sapit, & venæ incisionem auerteret, nec medicinam aliquam recipit: alter vero omni diligentia se regit & tuetur, & quamuis sitiat & esuriant, nihil cibi vel potus admittit, pharmaca licet amara, sumit, venam incidi patitur, quamuis dolcat. Certum est, secundum hunc corpus & vitam & sanitatem plurius facere, & ad eam adipsiscendâ & conseruandam malle aliquid pati, & potionis admittere: priorem vero se necare, eo quod sitim & difficultatem aliquam tolerare nolit. Idem ad propositum facit. Ideoque dicebat S. Bernardus quibusdam sæcularibus, qui suos monachos mirabantur tam rigide tractare corpora sua, quibus eos infensissimos hostes esse dicebant; ipsos potius corpore odisse, quibus æterna supplicia parabant concedendo breues & statim perituras voluptates: sed monachus vere corpora amare, breui illa tempore affligendo & præparando æternam quietem.

Hoc verum esse clare in Euangelio demonstrauit CHRISTVS, dum enim dixisset: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam & sequatur me; statim rationem subiungit: Qui enim voluerit animam suam saluam facere, perdet eam, qui autem perdidit animam suam propter me, inueniet eam. In hæc ver-

Psal 10. 6.
S. Thom. 2. 2.
q. 25. art. 5.
67.

Mortificationem etiam corpori non obesse ostenditur simili.

Odit corpus qui illud delectate possidet.

Matth. 16. 25.

August. tr.
51. super Io-
annem.

ba dicit Sanctus Augustinus: *Magna & mira sententia, quemadmodum sit hominis in animam suam amor, ut pereat, odium, ne pereat. Examine & ruminare sublimem & mirandam hanc CHRISTI sententiam, quod amando homo vitam & carnem dicitur illam odisse, & eandem odio habens, amare. Si male amaueris, tunc odisti, si bene oderis, tunc amasti.* Sic enim male amas amore inordinato, odisti, & si noveris odisse, amasti, sic enim illam custodis in vitam æternam, ut idem Dominus testatur: *Qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam.* Hinc idem Sanctus concludit: *felices qui oderunt custodiendo, ne perdant amando. Noli amare in hac vita, ne perdas in æterna vita.*

Ioan. 1. 25.

Eger pedem secari permittens non odit eum, ita qui mortificat corpus suum id amat,

Amarus non odit nummos eos ad panem comparandū erogans, ita nec mortificanti corpus.

In confirmationem huius aliam rationem adfert S. Augustinus: Aliquis (dicit) non desinit amare quid, quod non aliud plus hoc amet: Idque duobus exemplis ad id probandum declarat. Certum est, ægrum non desinere amare pedem vel brachium, quando consentit id securi, quando id ad vitæ conseruationem est necessarium. Satis illa amat, sed maiore amore vitam profequitur, & id eo permittit minus perdi, ut conseruet maius. Certum etiam est auarum nummos suos amare, & summo desiderio conseruatos velle, tamen illos erogat ad emendum panem & alia familiæ necessaria. Quamuis enim multum nummos amet, tamen magis vitam amat, ideoque perdit quod minus, ad custodiendum quod maius. Similiter homo non desinit amare carnem dum illam mortificat, sed quia magis animam diligit & vitam æternam. Et quia animæ & ad perfectionem parandam, & æternam felicitatem necessaria est mortificatio & carnis afflictio, hinc eam mortificat & durius habet: Idque non est odium nec amoris defectus, sed maior Dei & animæ amor, & perfectio.

Qui se non mortificat, non solum non spiritualem, sed ne rationalem quidem vitam viuunt.

D. Augustinus dicit, alia vita viuere bestias, alia Angelos & alia homines. Bestiarum vita tota res terrenis occupatur, & satisfactione appetituum: Angelorum vero solum cum Deo tractat, & de cælestibus agit. Hominum vita inter has duas media est, quia vnus & alterius naturæ particeps est, si ergo secundum spiritum viuunt, similem se Angelis reddit & eorundem socium: si secundum carnem, se bestiis similem & earum sacrum reddit. Id recte cum eo, quod D. Ambrosius ait, conuenit: *Qui secundum corporis appetentiam viuunt, caro est: qui secundum præcepta Dei, spiritus est.* Ideoque qui secundum carnis appetitum viuunt, non solum non viuunt spiritualem, sed ne rationalem quidem vitam, sed animalem & bestialem. Hoc solum animam nobis addere deberet ad mortificationem.

Quid enim generositate & nobilitate hominis, creati ad Dei imaginem & similitudinem, & ut eo æternam fruerentur, indignius esse potest, quam bestiis similem esse? & se seruum tam fœdæ rei, ut est caro & sensualitas, facere? seque eidem subiicere eiusque nutum sequi, & rapi furioso impetu bestialis appetitus?

D. Bernardus inquit: *Dominam seruitutionem ancillari, & ancillam dominari magna abusus est.* Hic ille inuersus ordo, quod Salomon dicit se vidisse: *Vidi seruos in quibus & principes factos & principes ambulantes super terram quasi seruos, & seruitutem seruientes.* D. M. Ioannes Auila dicit: *Nonne monstruosum & admiratione dignum tibi videretur, si bestia aliqua hominem freno regeret, & ad lubitum, quocunque veller, duceret, & illa regeret.*